

Könnycsepp az erdőben

Слеза в лесу

Fészkéből földre hullt a szárnyatlan madárfióka.
De lábra állt, csőrével csipegetve útnak indult.
Táplálta földi féreg. Torkába repült a szúnyog.
Erősek lesznek csontjaid, madárka. Fölszállsz,
piciny, tollaska lélek, a magasba.
Holnap: szerelmi viadal vár, morzsa-harcok,
hófúvás, nap verése - egyszóval az élet...
Júniusvég. Tücsöklovasság
topog a fűben. Halovány még a számóca.
A földi éjben gombák fészkelődnek.
Leveleket lapoz az ágak ujja.
A harmat holdasan ragyog. A békák
a pókokat ugatják mohapárnán...
S a légy? Surrogva száll, akár a labda.
Hová tart? Hol merészen a zenit felé,
hol meg hajszálrugóként visszapattan.
Min tépelődik? Hogy - még fészke sincs?
Hogy - mindig egyedül van? Hogy - csak állva alszik?
Én sem tudom. De csitt, ti Földnek, Égnek
teremtményei... Ott valaki jó...
Úgy láttam, könnycsepp bandukolt a fák közt.
De ki hullatta el? Az erdőbe ki küldte?
Mint meztelen nő, csupaszon ment és meztláb.
S úgy fénylett, mint a szem. De hova párolgott az arc?
Borzadva görnyedett a teste - itt a vég.
Valaki elejtette őt, de ő maga
könnyet hogy ejt? Hisz nincsen néki másik
könnycseppje, hogy az ösvényre peregjen!...
Mire nyomába értem, eltűnt. Én pedig
fejem csóválva ballagtam tovább:
miért a tűző napra ment? hiszen a nap halál.

(A [Viktor Szosznora versei](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

[illegible]